

לעילוי נשמת
זויה חיה פסיה בת ברוניה
אסתר בת ציפורה

*Dedicated in loving memory of
Zoya Chaya Pesia bat Bronya
and Esther bat Tsipora*

Το Σέντερ της Πνευματικής μας Ελευθερίας

Πέσαχ 5781 - 2021

Αν επιθυμείτε να συμβάλετε στο έργο μας
μπορείτε να χρησιμοποιήσετε
τον τραπεζικό λογαριασμό:

Χαμπάντ Ελλάδος

Τράπεζα Πειραιώς

IBAN: GR37 0172 09100050 9103 6848 824

ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στα
210 32 33 825 ή info@chabad.gr

Αγαπητοί μας ομόθρησκοι,

Για δεύτερη συνεχόμενη χρόνια θα ζήσουμε ένα Πέσαχ πιο περιορισμένο από αυτά που είχαμε ζήσει τα προηγούμενα χρόνια, πριν μπει στην ζωή μας η πανδημία. Παρόλα αυτά φέτος είμαστε πιο έτοιμοι να διαχειριστούμε αυτήν την κατάσταση και γιατί όχι, να κάνουμε την δυσκολία, ευκαιρία. Έξαλλου, *Πέσαχ* σημαίνει να περάσουμε, να ξεπεράσουμε τις προκλήσεις της ζωής και να πάμε παραπέρα.

Κάθε εβραϊκή γιορτή έχει μια ψυχή και ένα σώμα. Το σώμα είναι τα εξωτερικά χαρακτηριστικά της γιορτής και οι προσδοκίες μας για το πώς θα πρέπει να είναι η γιορτή: Μεγάλη οικογενειακή ή κοινοτική συγκέντρωση με πλούσιο παραδοσιακό μενού... Αλλά η ψυχή, είναι η ουσία της γιορτής, η σύνδεσή μας με τον Θ-ό μέσα από τις διάφορες μιτσβότ. Η αλήθεια είναι πως φέτος το σώμα της γιορτής θα είναι διαφορετικό από ότι άλλες χρονιές. Αλλά ίσως είναι μια ευκαιρία να επικεντρωθούμε στην ψυχή της γιορτής που παραμένει αναλλοίωτη ανεξάρτητα από τις συνθήκες.

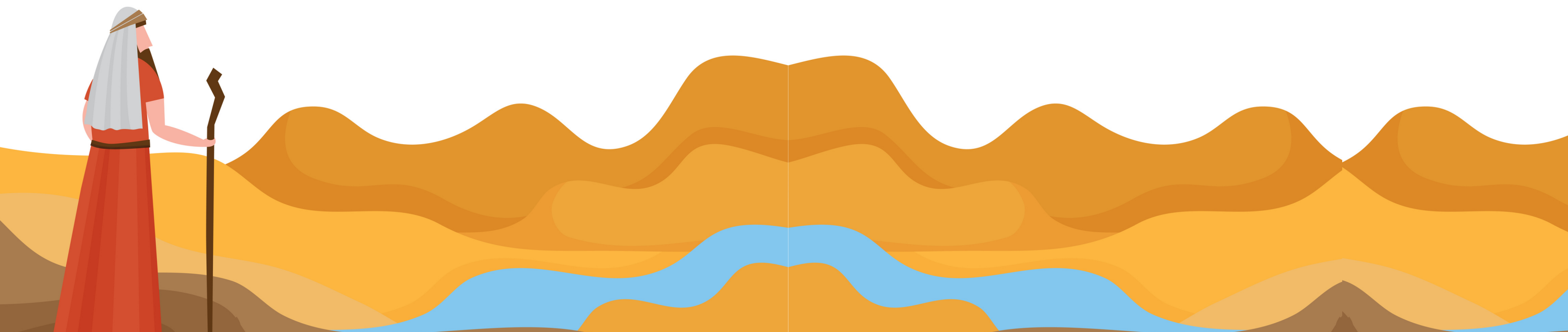
Καθώς θα καθίσουμε και φέτος είτε με την άμεση οικογένεια μας, ή μόνοι μας και μαζί με τον Δημιουργό μας, να διαβάσουμε την ιστορία της Εξόδου, θα είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να επικεντρωθούμε και στην πνευματική διάσταση του Πέσαχ. Με αυτό το σκεπτικό, ετοιμάσαμε για εσάς, την παρούσα έκδοση με τίτλο ***Το Σέντερ της Πνευματικής μας Ελευθερίας.***

Ο φυσικός περιορισμός που μας επιβάλλει η πανδημία, μας δίνει την δυνατότητα να δώσουμε χρόνο στον εαυτό μας για την πνευματική του απελευθέρωση, ακολουθώντας τα βήματα του Σέντερ, *Καντές, Ουρχάτς, Καρπάς*, κλπ. Σε κάθε βήμα υπάρχει η πνευματική επεξήγηση και ένα μήνυμα για να το αξιοποιήσουμε στην καθημερινή μας ζωή, όχι μόνο την εβδομάδα του Πέσαχ αλλά όλη την χρονιά.

Η ιστορία της Εξόδου είναι μια ιστορία ελπίδας και η ελπίδα είναι κάτι που χρειαζόμαστε αυτήν την περίοδο. Είναι μια ιστορία που βάζει το παρελθόν και το παρόν σε μια άλλη προοπτική. Είναι μια ιστορία γεμάτη πνευματικότητα. Είναι μια ιστορία που μας υπενθυμίζει ότι υπάρχει κάτι πέρα από αυτό που ζούμε, πέρα από αυτό που κατανοούμε. Ότι υπάρχει σκοπός και νόημα σε ότι συμβαίνει και ότι σύντομα, θα βιώσουμε την Τελική Λύτρωση με την απολυτή ειρήνη, ενότητα και ελευθερία.

Με τις καλύτερες ευχές μας για ένα Κασσέρ και Χαρούμενο Πέσαχ,

Ραβίνος Μέντελ και Νεχάμα Χέντελ
Ραβίνος Νατάν και Αντάσσα Χέντελ

ΚΑΝΤΕΣΣ

Κάνουμε το Κιντούσς και ξεκινάμε τον εορτασμό του Ζμάν Χερουτέινου, της Εποχής της Ελευθερίας μας

Η ελευθερία θεωρείται ως η απομάκρυνση όλων των περιορισμών στην ανάπτυξη και στην έκφραση του ανθρώπου. Σύμφωνα με αυτήν την άποψη, η ελευθερία είναι η φυσική κατάσταση του ανθρώπου, η οποία τον αποδεσμεύει από όλες τις εξωτερικές δυνάμεις που τον περιορίζουν ή τον εμποδίζουν.

Το Πέσαχ όμως εμπεριέχει μια πιο φιλόδοξη ελευθερία.

Η ελευθερία δεν είναι μόνο η έλλειψη σκλαβιάς. Η εβραϊκή λέξη για την Αίγυπτο «Μιτσράιμ» σημαίνει «περιορισμοί». Η προσπάθεια μας να απελευθερωθούμε από τους περιορισμούς του χθες είναι συνεχής. Η ελευθερία είναι κάτι περισσότερο από το έναυσμα να δραπετεύσουμε από τους ξένους προς εμάς ή τους ανασταλτικούς παράγοντες της ζωής μας. Επειδή όσο ελεύθεροι και να καταφέρουμε να είμαστε από εξωγενείς καταστάσεις, παραμένουμε μέσα στα όρια των αυτό-περιορισμών μας.

Η ελευθερία λοιπόν, αποτελεί το συνεχές έναυσμα να ξεπεράσουμε αυτά τα όρια ή τους περιορισμούς και να συνδεθούμε με την Θ-ϊκή και απέραντη δυνατότητα μέσα μας, που μας ωθεί να φθάσουμε πέρα από αυτό που είμαστε.

Το Πέσαχ μας προτρέπει προς το Ζμάν Χερουτέινου, την Εποχή της Ελευθερίας μας.

ΟΥΡΧΑΤΣ

Πλένουμε τα χέρια μας για να ξυπνήσουμε την περιέργεια των παιδιών και να ρωτούν

Το Πέσαχ είναι η γιορτή του παιδιού. Επειδή το παιδί είναι αυτό που μας υπενθυμίζει ότι και εμείς, είμαστε παιδιά του Θ-ού και άρα εγγενώς και παντοτινά ελεύθεροι. Είναι αυτό το παιδί, που μας ανοίγει τα μάτια στην απόλυτα μοναδική έννοια του Πέσαχ: Με το να μας βγάλει από την Αίγυπτο και να μας κάνει τον εκλεκτό Του λαό, ο Θ-ός μας έδωσε για πάντα την δυνατότητα για απελευθέρωση από την σκλαβιά και την υποδούλωση.

Για αυτό, το παιδί αποτελεί το πιο σημαντικό συμμετέχοντα στο Σέντερ του Πέσαχ. Υπάρχουν πολλά έθιμα κατά την διάρκεια του Σέντερ, τα οποία είναι αποκλειστικά σχεδιασμένα να προκαλούν απορία σε ένα παιδί, να του κινούν την περιέργεια και να το κάνουν να ρωτήσει: *Μα νιστανά αλάιλα αζέ*, «Γιατί αυτή η νύχτα είναι διαφορετική από όλες τις άλλες νύχτες»;

Ολόκληρη η *Αγκαντά* (που σημαίνει «αφήγηση»), της ιστορίας της λύτρωσής μας από την Αίγυπτο βασίζεται στην φράση της Τορά «Όταν το παιδί σου σε ρωτήσει...Θα πεις στο παιδί σου» (Εξοδος 13:14).

Το Σέντερ εστιάζουμε την προσοχή μας στο παιδί μέσα μας. Θέλουμε να δούμε την πραγματικότητα μέσα από την δική του οπτική. Πως αλλιώς θα μπορούσαμε να γευτούμε την ελευθερία;

ΚΑΡΠΑΣ

Βουτάμε ένα λαχανικό σε ξύδι ή αλατόνερο σε ανάμνηση της σκληρής δουλείας που αντέξαμε

Ο Μαϊμονίδης, Ραβίνος Μωσσή μπεν Μαϊμόν, ορίζει την σκληρή δουλεία στην Αίγυπτο ως «μια εργασία χωρίς σκοπό και χωρίς τέλος». Οι Αιγύπτιοι, των οποίων ο σκοπός ήταν μέσω της σκλαβιάς να καταστρέψουν τον λαό του Ισραήλ και να λυγίσουν το πνεύμα τους, δεν εφάρμοζαν συγκεκριμένο πρόγραμμα, λογική ή χρησιμότητα στην δουλεία των Εβραίων.

Η Καμπαλά μάς εξηγεί πως ο άνθρωπος είναι κατά βάση ένα πνευματικό όν. Η γέννηση του ανθρώπου και η εμπλοκή του μέσα στο υλικό σώμα του, δηλαδή στην ζωή, συνιστούν μια εξορία, από την αιώνια πνευματική του κατάσταση.

Η σκλαβιά της «Αιγύπτου» θέλει να μετατρέψει την εμπλοκή του ανθρώπου στον υλικό κόσμο σε «μια εργασία χωρίς σκοπό και χωρίς τέλος». Θέλει οι υλικές μας εργασίες και φιλοδοξίες να κυριαρχήσουν στην ζωή μας, στον χρόνο και στις σκέψεις μας, χωρίς πνευματικό σκοπό και νόημα.

Όμως, η ικανότητά μας για τέτοια απέραντη αφοσίωση και ατελείωτη εργασία, πηγάζει από την σπίθα της Θ-ϊκότητας που βρίσκεται μέσα μας, πηγάζει από την ουσία της ψυχής μας. Το να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την δύναμη για λάθος σκοπό αποτελεί διπλή εξορία για την ψυχή.

Το Πέσαχ μάς υπενθυμίζει να μη χρησιμοποιούμε τις εξαιρετικές δυνάμεις της ψυχής μας για μια ασταμάτητη αναζήτηση για υλικές επιδιώξεις, για μια δουλεία «χωρίς σκοπό και χωρίς τέλος».

ΓΙΑΧΑΤΣ

Χωρίζουμε την Ματσά σε δύο κομμάτια σε ανάμνηση του διαχωρισμού της θάλασσας

Τα πλάσματα της θάλασσας όπως και τα πλάσματα της ξηράς εξαρτώνται από το περιβάλλον τους για την επιβίωση τους. Όμως, ενώ τα πλάσματα της θάλασσας έχουν πλήρη επίγνωση της εξάρτησής τους από το νερό, τα πλάσματα της ξηράς μπορούν εύκολα να ξεχάσουν την εξάρτησή τους από τη γη που τους δίνει την τροφή τους.

Ο άνθρωπος κατέχει μια «θαλάσσια» αλλά και μια προσωπικότητα «ξηράς». Η μια πλευρά του εαυτού του εμφανίζεται ως «ξηρά», δεν αντιλαμβάνεται το γεγονός ότι η ψυχή του είναι μια λάμψη του Θ-ού άνωθεν, δηλαδή, ότι του χαρίζεται κάθε λεπτό μια καινούρια ζωή από τον Δημιουργό του. Είναι η πλευρά του ανθρώπου που είναι αποσυνδεδεμένη από το Θ-ϊκό σκοπό της.

Ο άνθρωπος κατέχει επίσης και μια «θαλάσσια» πλευρά. Όταν αυτή η πλευρά εκδηλώνεται, τότε το άτομο είναι σαν το ψάρι μέσα στο νερό. Κάθε στιγμή της ύπαρξής του είναι μια επιβεβαίωση της απόλυτης εξάρτησής του από τον Θ-ό, ως την πηγή της τροφής του και της ζωής του γενικότερα. Αντιλαμβάνεται πως η ύπαρξή του έχει νόημα μόνο στο γενικό πλαίσιο του ρόλου του για την επίτευξη Θ-ϊκού σκοπού για τον κόσμο.

Όταν η θάλασσα χωρίστηκε, οι Εβραίοι περπάτησαν πάνω στη ξηρά, μέσα από τη θάλασσα. Η απόλυτη πρόκληση για τον άνθρωπο δεν είναι μόνο να είναι ένα ψάρι, αλλά να είναι ένα ψάρι στη μέση της ξηράς.

Το Πέσαχ μάς ενθαρρύνει να φέρουμε την «θαλάσσια» μας επίγνωση του Θ-ού στην φαινομενικά ανεξάρτητη «ξηρά» της καθημερινότητας της ζωής μας.

Μαγκίντ

Το επίκεντρο του Σέντερ είναι η διήγηση της Αγκαντά, της ιστορίας της Εξόδου του λαού μας από την Αίγυπτο

Όσο διαφορετικά και αν είναι «Τα Τέσσερα Παιδιά», για τα οποία διαβάζουμε στην Αγκαντά, έχουν ένα κοινό. Είτε είναι απασχολημένα, είτε έχουν προβλήματα, είτε είναι αδέξια, είτε είναι αδιάφορα, είναι όλα παρόντες στο τραπέζι του Σέντερ. Και «Τα Τέσσερα Παιδιά», συμμετέχουν, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, στην ετήσια αφήγηση της Εξόδου και της γέννησής μας ως λαό. Η γραμμή επικοινωνίας είναι ανοιχτή, το «Σοφό Παιδί» που κατοικεί μέσα σε κάθε Εβραίοπουλο είναι προσβάσιμο.

Σήμερα ωστόσο, στην εποχή της πνευματικής μας εξορίας, υπάρχει ένα πέμπτο παιδί. Είναι το Εβραίοπουλο που είναι απών από το τραπέζι του Σέντερ. Δεν κάνει ερωτήσεις, ούτε καν αμφισβητεί και δεν δείχνει κανένα ενδιαφέρον. Δεν γνωρίζει τίποτα για το Σέντερ, τίποτα για τη σημασία της Εξόδου, τίποτα για την αποκάλυψη στο Όρος Σινά όπου αναλάβαμε την αποστολή μας ως Εβραίοι.

Σε αυτά τα παιδιά του Θ-ού, πρέπει να αφοσιωθούμε, ίσως πολύ πριν την πρώτη νύχτα του Πέσαχ. Δεν πρέπει να ξεχάσουμε ούτε ένα Εβραίοπουλο. Πρέπει να δώσουμε όλη μας την ενέργεια στο να φέρουμε το κάθε «πέμπτο παιδί» στο τραπέζι του Σέντερ.

Ροχτσά

Πλένουμε τα χέρια μας ως προετοιμασία για την κατανάλωση του ψωμιού

Η Τορά ορίζει τον τρόπο της εμπλοκής μας με τα υλικά. Μάς προστάζει να «φάμε από το μόχθο των χεριών μας», δηλαδή να επενδύσουμε μέρος των ικανοτήτων μας στο να βγάλουμε τα προς το ζην, αφήνοντας όμως χρόνο και για πιο πνευματικές επιδιώξεις.

Η Τορά μάς προστάζει να δημιουργούμε και να συναλασσόμαστε έξι μέρες την εβδομάδα. Την έβδομη μέρα ωστόσο, το Σαμπάτ, όχι μόνο θα πρέπει να παύσουμε κάθε εργασία αλλά θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι «όλη η δουλειά μας έχει ολοκληρωθεί». Επίσης, η Τορά μάς προτρέπει σε καθημερινή βάση να κάνουμε παύση και να αφιερώσουμε κάποιο χρόνο στη μελέτη της Τορά και σε προσευχές.

Την κάθε στιγμή, μια πληθώρα νόμων της Τορά ορίζει το επιτρεπτό και το απαγορευμένο στη δουλειά, στην απόλαυση και στην ζωή γενικότερα. Ορίζοντας την έκταση και τη φύση της εμπλοκής μας με την ύλη, η Τορά μάς απελευθερώνει. Απελευθερώνει δηλαδή τις εσωτερικές μας δυνάμεις να κυνηγήσουν τις πνευματικές τους επιδιώξεις. Μας ανυψώνει πάνω από τις αντιλήψεις του εαυτού μας και αλλάζει το τι σημαίνει για εμάς επιτυχία και επιτεύγματα. Μας επιτρέπει να γευτούμε την πνευματική ελευθερία.

Μοσσί - Ματσά

Ευχαριστούμε το Θ-ό για το Ψωμί, λέμε την ευλογία και τρώμε τη Ματσά, το ψωμί της πίστης και της θεραπείας

Το Ζοχάρ αποκαλεί την ματσά το Ψωμί της Πίστης. Συχνά η συμπεριφορά μας δεν συνάδει με την πίστη μας. Το Ταλμούδ αναφέρει το «Σύνδρομο του κλέφτη μέσα στο τούνελ». Ένας κλέφτης σκάβοντας κάτω από τον τοίχο ενός σπιτιού ακούει βήματα, και παρακαλεί τον Θ-ό να τον βοηθήσει ώστε να μην τον πιάσουν. Είναι ένας άνθρωπος ο οποίος πιστεύει στο Θ-ό και ο οποίος αναμφίβολα γνωρίζει ότι ο Θ-ός διέταξε «Ου κλέψεις». Παρ'όλα αυτά, κλέβει και ταυτόχρονα εκλιπαρεί τη βοήθεια του Μεγαλοδύναμου.

Η πίστη μας μπορεί να βρίσκεται κάπου ουδέτερα στην καθημερινότητα μας. Δεν καθορίζει πάντοτε τις επιλογές μας. Η ματσά μάς βοηθά να ξεπεράσουμε αυτό τον εσωτερικό διαχωρισμό, μεταξύ πίστης και πράξης. Η κατανάλωση της «τροφής της πίστης» συμβάλει στο να αναγνωρίσουμε την ανάγκη να ενσωματώσουμε την πίστη μας στην καθημερινή μας ζωή, μέσα από τις επιλογές και τις πράξεις μας.

Η ματσά όμως αναφέρεται και ως το Ψωμί της Θεραπείας. Η επίπεδη ματσά είναι το ακριβώς αντίθετο του φουσκωμένου *χαμέτς* που συμβολίζει το διογκωμένο «εγώ» μας. (Στο Ζόχαρ το *χαμέτς* συγκρίνεται ακόμα και με την ειδωλολατρία, δηλαδή την λατρεία του ειδώλου του «εγώ» μας).

Συνεπώς η ματσά έχει διπλή δύναμη. Είναι «το ψωμί της πίστης» αλλά και το «ψωμί της θεραπείας». Η πίστη προηγείται της θεραπείας έτσι ώστε να μην είναι μια πίστη που προέρχεται από την αναζήτηση θεραπείας από μια αρρώστια. Αλλά μια πίστη που δημιουργεί τη θεραπεία και που προλαμβάνει την αρρώστια.

Μαρόρ

Τρώμε τα Πικρά Χόρτα ως ανάμνηση της πικρής σκλαβιάς των προγόνων μας στην Αίγυπτο

Στο διάστημα της πικρής εξορίας στην Αίγυπτο ο Μωυσής αναφωνεί προς τον Θ-ό «Κύριε μου! Γιατί Έχεις προκαλέσει τέτοιο κακό σε αυτό το λαό;» (Έξοδος 5:22). Πρόκειται για μια κραυγή που αντηχεί την δακρύβρεχτη ιστορία του εβραϊκού λαού.

Ο Θ-ός αρχίζει την απάντησή Του λέγοντας: «Έχω αποκαλυφθεί στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ...». Γιατί άραγε ο Θ-ός αναφέρει τους Πατριάρχες;

Οι Πατριάρχες είναι η «καρδιά» του Ισραήλ ενώ ο Μωυσής είναι το «μυαλό» του Ισραήλ. Το μυαλό μπορεί να καταλάβει ότι ο πόνος μαλακώνει τον άνθρωπο. Ότι κάποιες από τις ικανότητες ενός ανθρώπου απελευθερώνονται μόνο σε δοκιμασίες και δυσκολίες. Όμως δύσκολα το μυαλό ενός πιστού θα δεχτεί την «αναγκαιότητα» για το κακό και τον πόνο.

Η καρδιά φυσικά αντιλαμβάνεται τον πόνο αλλά αντίθετα από το μυαλό αντέχει την αντίθεση. Οργή και αφοσίωση, κρίση και αποδοχή, μια καρδιά έχει χώρο για αντίθετα συναισθήματα.

«Μωυσή,» είπε ο Θ-ός «είσαι το μυαλό του λαού Μού. Το μυαλό το οποίο είναι το εργαλείο για να κατανοήσουν την αλήθεια Μου και με αυτήν να φωτίσουν τον κόσμο. Αλλά είσαι και εσύ παιδί του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ. Έχεις και εσύ κληρονομήσει από αυτούς την Ιουδαϊκή καρδιά, τον φυσικό δεσμό με τον Θ-ό σου. Το δεσμό της καρδιάς που ούτε και οι πιο τρομερές αντιθέσεις δεν μπορούν να ταρακουνήσουν.»

Κορέχ

*Τρώμε ένα «σάντουιτς» από ματσά και μαρόρ,
το οποίο βουτάμε στο χαρόσετ*

Η όψη του χαρόσετ μάς υπενθυμίζει την λάσπη με την οποία οι πρόγονοί μας κατασκεύαζαν τα τούβλα στην Αίγυπτο...

Γιατί να θυμηθούμε τα τούβλα; Υπάρχουν δύο βασικά υλικά τα οποία χρησιμοποιούνται στις κατασκευές, οι πέτρες και τα τούβλα. Η «πέτρα» αντιπροσωπεύει εκείνα τα υλικά που ο Θ-ός μας παρέχει. Στις προσωπικές μας ζωές, αυτά είναι τα υλικά που εύκολα μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε με εποικοδομητικό και θ-ϊκό τρόπο. Είναι τα θετικά χαρακτηριστικά μας, οι ιδιαίτερες στιγμές της ημέρας και του χρόνου, τα ιερά μέρη και τα αντικείμενα που χρησιμοποιούμε για την εκτέλεση μιας μισσβά (όπως τα *Τεφιλίν*).

Αλλά υπάρχουν και εκείνα τα στοιχεία που είναι ακατέργαστα όπως η λάσπη. Είναι αυτά τα στοιχεία που δεν συμβάλουν σε οτιδήποτε καλό και θ-ϊκό. Είναι τα εγωιστικά και ζωώδη ένστικτα μας, είναι οι κακές μας συνήθειες, είναι ο υλικός κόσμος που καλύπτει τη θ-ϊκή Παρουσία. Είναι τα στοιχεία που χρειάζονται επεξεργασία.

Για να μπορέσουμε να συμπεριλάβουμε και αυτά τα στοιχεία στην «κατοικία του Θ-ού», στην προσωπική μας ζωή, πρέπει να κατασκευάσουμε τούβλα, δηλαδή να τα εξευγενίσουμε. Να τα πλάσουμε σε σχήμα, να τα κάψουμε στο φούρνο της αυτοθυσίας και της αγάπης προς τον Θ-ό, δηλαδή των θετικών προσπαθειών μας και των μισσβότ μας. Έτσι θα γίνουν στερεά και υποστηρικτικά σαν τις «πέτρες» και θα είναι μέρος της ανέγερσης του οικοδομήματος μας, δηλαδή της ζωής μας.

Σσουλχάν Ορέχ

*Τρώμε το εορταστικό γεύμα,
τηρώντας την μισσβά της χαράς της γιορτής*

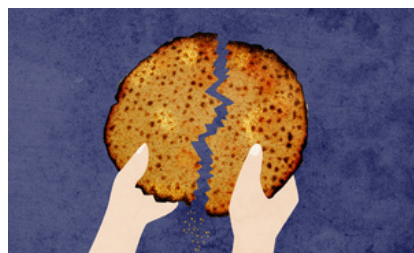
Η κατανάλωση τροφής μπορεί να είναι κάτι περισσότερο από την βασική ανάγκη της θρέψης. Μπορεί να εξυψωθεί σε μια πνευματική εμπειρία, σε μια μισσβά. Όταν τρώμε την κατάλληλη τροφή, στο κατάλληλο περιβάλλον και με την κατάλληλη πρόθεση, μεταμορφώνουμε ένα ζωικό ένστικτο σε μια συνειδητή ανθρώπινη εμπειρία. Μια εγωιστική πράξη επιβίωσης μετατρέπεται σε όχημα για να επιτελέσουμε την αποστολή μας σ' αυτόν τον κόσμο.

Η τροφή έχει ένα φυσικό και ένα πνευματικό στοιχείο. Το σώμα αποκτά ενέργεια και οφέλη από το φυσικό συστατικό, ενώ η ψυχή ωφελείται από το πνευματικό στοιχείο της τροφής. Κάθε τροφή, όπως κάθε στοιχείο του φυσικού μας κόσμου, περιέχει θ-ία ενέργεια. Όταν τρώμε με τον σωστό τρόπο, ανυψώνουμε την πνευματική δύναμη της τροφής και έτσι θρέφουμε και την ψυχή μας.

Αυτό ισχύει σε κάθε αλληλεπίδρασή μας με τον υλικό κόσμο. Ο Ιουδαϊσμός δεν απαιτεί από εμάς να απομακρυνθούμε από τον υλικό κόσμο. Αντιθέτως, αποζητά από εμάς να τον χρησιμοποιούμε με τον κατάλληλο τρόπο και με την κατάλληλη πρόθεση, εξυψώνοντας έτσι την θ-ϊκή ενέργεια που εμπεριέχει.

Το Σέντερ του Πέσαχ είναι μια ιδιαίτερη ευκαιρία για την ανύψωση της υλικής τροφής σε πνευματική. Εκτός από την ευλογία που απαγγέλνουμε για την κάθε τροφή και την πρόθεση με την οποία τρώμε τα συμβολικά φαγητά, η ίδια η κατανάλωση τους αποτελεί μισσβά και πνευματική εμπειρία.

ΤΣΑΦΟΥΝ

Τρώμε το Αφικομάν ως ενθύμιο της βιαστικής φυγής των προγόνων μας από την Αίγυπτο... Τότε και Τώρα

Τότε: Είχε παρουσιαστεί μια ευκαιρία και ήμασταν υπό διωγμό. Η Αίγυπτος είχε υποδουλώσει τα κορμιά μας και είχε εισέλθει στις ψυχές μας. Τότε, ακριβώς τα μεσάνυχτα της πρώτης παραμονής του Πέσαχ, μια συνταρακτική αποκάλυψη της Θ-ϊκής αλήθειας εξουδετέρωσε τις δυνάμεις που μας κρατούσαν δέσμιους, σωματικά και ψυχικά.

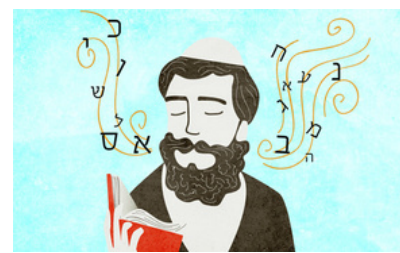
Ο Φαραώ ταπεινώθηκε και συμφώνησε να μας απελευθερώσει. Μας δόθηκε η ευκαιρία και η έμπνευση να απελευθερωθούμε από την ειδωλολατρία της Αιγύπτου, να αποτινάξουμε τους δύο αιώνες υποδούλωσης στην πιο διεφθαρμένη κοινωνία πάνω στη γη. Αλλά οι αποκαλύψεις έρχονται και φεύγουν πολύ γρήγορα. Έπρεπε να φύγουμε βιαστικά και να εκμεταλλευτούμε την στιγμή. Κάθε στιγμή, ο κάθε «Φαραώ» της ζωής μας μπορεί να αλλάξει γνώμη και να μας κυνηγήσει. Κάθε στιγμή, οι ειδωλολατρικές συνήθειες και η φιλοσοφία του σκλάβου που μας διακατέχει μπορεί να ξυπνήσουν μέσα μας. Δραπετεύουμε από τον «Φαραώ» μας, αλλά δραπετεύουμε και από τον ίδιο μας τον σκλαβωμένο εαυτό.

Τώρα: Εδώ και 33 αιώνες αναζητούμε τον Θ-ό και Τον βρίσκουμε. Εδώ και 33 αιώνες μελετάμε την σοφία Του και την φανερώνουμε στον κόσμο, κάνοντας το ήθος, τα ιδανικά και τις αρχές της Τορά ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ανθρώπινης σκέψης και συμπεριφοράς.

Εδώ και 33 αιώνες τηρούμε τις μιτσβότ του Θ-ού, εφαρμόζοντας ουσιαστικά την θέληση Του στις ζωές μας. Με αυτόν τον τρόπο έχουμε βελτιώσει την φύση μας σύμφωνα με την επιθυμία Του. Έχουμε εξελίξει τον κόσμο σύμφωνα με το σχέδιο Του για την Δημιουργία.

Τότε: Βιώσαμε μια πνευματική εμπειρία.

Τώρα: Είμαστε έτοιμοι... Είμαστε εκεί.....

ΜΠΑΡΕΧ

Κάνουμε την Ευλογία μετά το Γεύμα, γεμίζουμε το ποτήρι του Προφήτη Ελιγιάου και του ανοίγουμε την πόρτα

Τα τέσσερα ποτήρια κρασί που πίνουμε κατά τη διάρκεια του Σέντερ αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις ξεχωριστές λυτρώσεις που σχετίζονται με την Έξοδο. Τη σωματική μας απομάκρυνση από τα γεωγραφικά όρια της Αιγύπτου, τη λύτρωσή μας από την σκλαβιά, τη δημιουργία ενός εγγενώς ελεύθερου λαού και την επιλογή μας ως τον εκλεκτό λαό στο Όρος Σινά επτά εβδομάδες αργότερα κατά τη γιορτή του Σαβουότ.

Στην πραγματικότητα, υπάρχει και ένα πέμπτο στοιχείο λύτρωσης, η υπόσχεση ότι «θα σε φέρω στη Γη» (Έξοδος 6:8) που αντιστοιχεί στο πέμπτο ποτήρι κρασί, το ποτήρι του Ελιγιάου.

Τα τέσσερα πρώτα στοιχεία της λύτρωσης είναι για να τα «πιούμε», δηλαδή να τα υλοποιήσουμε εμείς οι ίδιοι. Έγκειται αποκλειστικά στις δυνάμεις μας, να ξεπεράσουμε οτιδήποτε μας περιορίζει και μας κρατά δέσμιους σωματικά και πνευματικά. Πρέπει να συνεχίζουμε να προσπαθούμε για την ελευθερία και να την αξιοποιούμε για να ολοκληρώσουμε την αποστολή μας ως λαός, όπως ακριβώς μας το επικοινωνήσε ο Θ-ός στο όρος Σινά.

Αλλά το πέμπτο επίπεδο της λύτρωσης, η είσοδος μας στη Γη της Επαγγελίας, που θα ολοκληρωθεί με την έλευση του Μεσσία, είναι πέρα από τις ανθρώπινες προσπάθειες. Μπορούμε μόνο να προετοιμαστούμε, «πίνοντας» ενεργά τα τέσσερα πρώτα ποτήρια, αλλά το πέμπτο ποτήρι περιμένει τον Προφήτη Ελιγιάου, ο οποίος θα αναγγείλει τον ερχομό του Μεσσία και την Τελική Λύτρωση.

Επίσης, τη νύχτα του Σέντερ, ανοίγονται οι πόρτες. Όταν ανοίγουμε εμείς τις πόρτες στον Προφήτη Ελιγιάου, ο Θ-ός ανοίγει για μας την πόρτα της Λύτρωσης. Την νύχτα του Σέντερ, μας δίνεται η ευκαιρία να «προσπεράσουμε» όλους τους συνήθεις περιορισμούς μας και να αναρριχηθούμε πνευματικά σε ανώτερα ύψη.

ΧΑΛΕΛ

*Υμνούμε το Θ-ό για τα θαύματα που έκανε για εμάς...
που μας έβγαλε από την Αίγυπτο και χώρισε για μας τη θάλασσα*

Το *Τραγούδι της Θάλασσας*, είναι ένας ύμνος που εξυμνεί τον Θ-ό για την θαυμαστή λύτρωση του Ισραήλ, όταν Αυτός χώρισε την Ερυθρά Θάλασσα και τον απελευθέρωσε οριστικά από τους Αιγυπτίους. Στην πραγματικότητα υπάρχουν δύο εκδοχές του *Τραγουδιού της Θάλασσας*, μια αρσενική και μια θηλυκή. Ο Μωυσής καθοδήγησε την αρσενική ενώ η αδερφή του η Μύριαμ τη θηλυκή εκδοχή.

Η Μύριαμ και οι υπόλοιπες γυναίκες προσέδωσαν στο *Τραγούδι της Θάλασσας* την ένταση και ταυτόχρονα το βάθος της πίστης, που είναι μοναδικά στο γυναικείο φύλο. Τα βιώματα τους από την πικρή Εξορία αλλά και οι εμπειρίες τους ήταν πιο έντονες από αυτές των ανδρών. Παρόλα αυτά η πίστη τους ήταν πιο δυνατή και με μεγαλύτερη αντοχή. Έτσι η λαχτάρα τους για λύτρωση ήταν πιο έντονη όπως ήταν και η χαρά τους όταν πραγματοποιήθηκε.

Αυτή ήταν η δύναμη των γυναικών τότε και καθόλη την διάρκεια της εβραϊκής ιστορίας. Σήμερα, καθώς στεκόμαστε στο κατώφλι αυτής της Τελικής Λύτρωσης, με τον ερχομό του Μεσσία, είναι και πάλι της γυναίκας το τραγούδι πιο έντονο, το ντέφι της πιο ελπιδοφόρο και ο χορός της πιο χαρούμενος. Σήμερα, όπως και τότε, η λύτρωση θα πραγματοποιηθεί «χάρη των ευσεβών γυναικών».

ΝΙΡΤΣΑ

*Ολοκληρώνουμε το Σέντερ με προσευχές και με την ευχή
«Του χρόνου στην Ιερουσαλήμ!»*

Φτάνοντας προς το τέλος, τα βήματα του Σέντερ έχουν ενσωματωθεί μέσα στη συνείδησή μας και έχουν γίνει αποδεκτά. Τώρα κάνουμε μια παύση, παίρνουμε μια βαθιά ανάσα και αναλογιζόμαστε τα βιώματα και τις εμπειρίες μας. Εξετάσαμε τις προσωπικές μας προκλήσεις, μέσα από την δουλειά των προγόνων μας και επιδιώξαμε την προσωπική μας ελευθερία ξαναζώντας την Έξοδο. Εμείς ολοκληρώσαμε αυτό που μπορούσαμε να κάνουμε. Τα υπόλοιπα είναι στο Χέρι του Θ-ού.

Το τελευταίο τραγούδι του Σέντερ, αντηχεί την ελπίδα μας και εκείνη των προγόνων μας ότι ο Θ-ός θα γιατρέψει τον πονεμένο αυτό κόσμο και ότι η υπόσχεσή Του για έναν κόσμο γεμάτο ειρήνη και σοφία θα γίνει πραγματικότητα. «Κανένα έθνος δεν θα σηκώσει σπαθί εναντίον άλλου έθνους και ούτε θε σκεφτεί τον πόλεμο πια» (Ησαΐας 11:9) και ολόκληρος ο κόσμος θα κατοικεί «σε μια πόλη όπου όλοι θα είναι ενωμένοι σαν ένας» (Ψαλμοί 122:3).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οι Σοφοί μας λένε: «Σε κάθε γενιά είναι υποχρεωμένος ο καθένας μας να θεωρεί ότι αυτός ο ίδιος έχει βγει από την Αίγυπτο» (Ταλμούδ, Πεσαχίμ 10:05). Ένας Εβραίος φεύγει καθημερινά από την προσωπική του Αίγυπτο με το να ξεπερνάει τους προσωπικούς περιορισμούς του και να φθάνει σε υψηλότερα επίπεδα πνευματικής ελευθερίας.

Ότι ήταν ευρύ και απελευθερωτικό με τα πρότυπα του χθες, θεωρείται πλέον στενό και περιορισμένο, στο φως της επιπρόσθετης σοφίας και των νέων δυνατοτήτων της νέας ημέρας. Πρέπει συνεχώς να προχωρούμε, ξεπερνώντας τους χθεσινούς μας περιορισμούς, για να αποκαλύψουμε τις σημερινές μας δυνατότητες. Η πραγμάτωση των δυνατοτήτων μας και η εκπλήρωση της αποστολής της ζωής μας αποτελούν την αληθινή μας ελευθερία.

Το πνευματικό μας Σέντερ δεν ολοκληρώνεται ποτέ.

לשנה הבאה
בירושלים

Του χρόνου
στην Ιερουσαλήμ!

